

РЕШЕНИЕ

№ 23861

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в публично заседание на 13.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **3809** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/, във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. П. В. против заповед № РПД26-РД09-30/12.03.2026г. на кмета на район „П.“ на Столична община (СО). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес от оспорването в законоустановения за това срок. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

С обжалваната заповед на основание чл. 225а, ал. 1 във връзка с чл. 225, ал. 2, т. 1 и т. 2 от ЗУТ във връзка с чл. 223, ал. 1, т. 8 от ЗУТ е наредено премахване на незаконен строеж „Навес - метална конструкция за 4 автомобила с размери в план 11,00/5,00м и приблизителна височина 2,00м“, находящ се в поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.612.288 - частна общинска собственост, урегулиран поземлен имот (УПИ) за О., кв. 270, местност „Суха река“, район „П.“ на СО, разположен зад вх.А и вх.Б на [жилищен адрес][жк], [населено място]. Отбелязано е в обстоятелствената част на оспорения акт, че длъжностни лица от района „П.“ са извършили проверка на място и по документи на горепосочения строеж. Имотът е частна общинска собственост, съгласно акт за общинска собственост № 2819/24.09.2015 г. Собственикът на строежа е неизвестен. Представлява навес, разположен зад сграда на [улица],[жк]и служи за паркиране на 4 автомобила. Съгласно постъпило възражение вх. рег. № РПД24-ТК00-3-(18)/02.03.2026г., строежът е изграден около 1978г. Видно от заповед № РД-50-09-

136/11.04.1983г. на главния архитект на С., навесът не е елемент на застрояването и няма постоянен градоустройствен статут, както към времето на изграждане, така и към настоящия момент. Същият е в нарушение на чл.116, ал.2, във връзка с чл.112, ал.4 от ППЗТСУ /действал до 02.01.2001 г./, а към настоящия момент - в нарушение на чл.41, ал.2 от ЗУТ и предвид което същият не отговаря на изискванията на § 16, ал.1 от Преходните разпоредби на ЗУТ и § 127, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗУТ, обн. в Държавен вестник бр. 82 от 2012 г., в сила от 26.11.2012 г. Строежът е V категория, съгласно чл.137, ал. 1, т.5 от ЗУТ. Така изложеното в обстоятелствената част на оспорения акт съответства на отразените резултати от проверката в представения констативен акт (КА) № РПД26-ВК92-757/23.02.2026 г. (л.10-11 от делото). Постъпило е възражение против КА, с вх. рег. № РПД24-ТК00-3-(18)/02.03.2026г. от ползватели /собственици/ на гаражи (л.15), между които жалбоподателят. Във възражението се посочва, че навесът е изграден около 1978г., което е възприето от административния орган. Предвид липсата на строителни книжа и обстоятелства, обосноваващи заключение за търпимост на строежа, с процесната заповед било наредено премахването му.

В производството пред съда не бяха представени доказателства за съществуването на релевантни обстоятелства, годни да обосноват извод, различен от формирания от издателя на оспорения акт. Изслушани са показанията на свидетеля Л. В. Н., които съдът в настоящия състав възприема като обективни, безпротиворечиви и съответни на обстоятелствата по делото. Наред с това, от тях не се установяват нови релевантни обстоятелства. Свидетелят посочва, че е собственик на ап. № 5, на [улица]. Отзад има построени навеси. Г. на А. е там. Голям е колкото една кола, 3 метра на 5. Гаражите са залепени един за друг. Блокът е от 1965 г. Тогава се нанесли. Гаражите са построени 1972 г. Купили коли. Държали ги така и решили да направят навес, за да не са под въздействието на градушки, само навеси отгоре. Обаче започнали да използват там за тоалетна и се принудили да сложат врати отпред и отстрани да затворят. Между собствениците вътре няма прегради. Няма строителни книжа за тези неща. Гаражите се построили 72-ра година, 73-та година с вратите. От тогава до сега се ползват.

Макар от свидетелските показания да се установява по-ранна дата на завършване на строежа, този факт сам по себе си не променя неговите характеристики. Обектът е гараж, а следователно – строеж по определението на § 5, т.38 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ във вр. с чл.42, ал.2 от същия закон. Съгласно § 16, ал.1 от ПР на ЗУТ, строежи, изградени до 7 април 1987 г., за които няма строителни книжа, но са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването им или съгласно този закон, са търпими строежи и не подлежат на премахване и забрана за ползване. Установява се от показанията на свидетеля, а същото е възприето и от административния орган, че обектът е завършен без строителни книжа преди 7 април 1987 г. Липсата на строителни книжа го определя като незаконен строеж съгласно чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ. Не се установява той да е бил допустим по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването му или съгласно ЗУТ. Обратното е възприето от административния орган и изложено в мотивите на оспорения акт. Жалбоподателят не представи доказателства за допустимостта на процесния обект съобразно горепосочените хипотези, доказателствената тежест за което носи и което му е указано с определение № 12974/02.04.2026г. Поради това следва да се приеме, че не са налице предпоставки за формиране на заключение за търпимост на строежа.

За постановяване на актове от вида на оспорения кметът на района е бил надлежно овластен със заповед № СОА26-РД09-1190/05.02.2026г. на кмета на СО, т.3.43, общодостъпна на адрес:

<https://nag.sofia.bg/P/Render/383>.

Предвид изложеното и като прецени на основание чл.168, ал.1 АПК законосъобразността на оспорения акт, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е постановена от компетентен орган в изискуемата писмена форма. В производството по издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и тя е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК разноските остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 200 лева съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ. Съгласно чл.3-5 от Закона за въвеждане на еврото в Република България (ЗВЕРБ), решение (ЕС) 2025/1407 на Съвета от 8 юли 2025 година относно приемането на еврото от България, считано от 1 януари 2026 г. и Регламент (ЕС) 2025/1409 на Съвета от 8 юли 2025 година за изменение на Регламент (ЕО) № 2866/98 по отношение на валутния курс към еврото за България, към настоящия момент официална парична единица е еврото, равностойно на 1,95583 български лева. Поради това, сумата на възнаграждението следва да бъде превалутирана и възлиза на 102,26 евро. Тя е дължима на СО, която е юридическо лице съгласно чл.14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. П. В., с ЕГН [ЕГН], против заповед № РПД26-РД09-30/12.03.2026г. на кмета на район „П.“ на Столична община.

ОСЪЖДА А. П. В., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична община сумата 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента) – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: